

Brenda
NOVAK

**EINDELIJK
ZOMER**

Vertaling Anna de Wit

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2013 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *When Summer Comes*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna de Wit
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0521 8
ISBN 978 94 025 5539 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het geblaf van haar hond wekte Callie Vanetta uit een diepe slaap.

Rifle, de Duitse herder die ze met kerst van haar ouders gekregen had, was pas twee jaar oud, maar hij was nu al de slimste hond die ze ooit had gezien. In elk geval was hij pienter genoeg om niet midden in de nacht kabaal te maken als er niets aan de hand was. In de drie maanden dat ze nu op de boerderij woonde, had hij haar nog niet eerder wakker geblaft, ondanks het feit dat er vaak allerlei dieren rond het huis scharrelden.

De kans was dus groot dat er een probleem was.

Ondanks de warme juninacht kreeg Callie kippenvel terwijl ze, liggend op haar rug, het duister in tuurde. Ze had zich altijd zo veilig gevoeld in het huis van haar grootouders. Vijf jaar daarvoor waren ze overleden, maar hun geest en de herinneringen die hier ontstaan waren, lagen nog altijd als een geruststellende deken over het huis. Als ze haar ogen sloot, kon ze hun aanwezigheid soms bijna voelen.

Maar nu niet. Angst overheerste alle andere emoties en ze vroeg zich af hoe ze het in haar hoofd had gehaald om het appartement boven haar fotostudio in de stad op te geven. Hier zat ze ver van de bewoonde wereld – de dichtstbijzijnde burens woonde bijna twee kilometer verderop.

Haar hond krabde blaffend aan de voordeur, alsof zich daarachter een groot gevaar bevond.

‘Rifle!’ fluisterde ze zo hard als ze durfde. ‘Hé!’ voegde ze eraan toe, en ze maakte wat kusgeluidjes.

Als een speer kwam hij haar kamer binnen rennen, maar hij ging niet liggen. Jankend bleef hij staan – zijn manier om haar te waarschuwen. Toen schoot hij terug naar de voordeur, vastbesloten haar

duidelijk te maken dat er buiten iets niet in orde was.

Waarschijnlijk zou hij niet ophouden met blaffen tot ze uit bed kwam. Ze was echter zo bang dat ze doodstil bleef liggen. Zeker toen het blaffen overging in een dreigend grommen. Hij had nu vast zijn oren plat tegen zijn kop gelegd en zijn tanden ontbloot.

Zo kende ze Rifle helemaal niet. Wat had hem zo boos gemaakt? En wat kon zij eraan doen? Ze had genoeg politieseries gezien om te weten wat er allemaal kon gebeuren. Gezien haar broze gezondheid zou het echter wel erg ironisch zijn als ze vermoord werd. Dáár kon dit toch niet op uitdraaien?

Net toen ze besloten had de politie te bellen, werd er op de deur gebonsd. Een zware mannenstem riep: 'Hallo! Is daar iemand? Sorry dat ik u wakker moet maken, maar... Is er toevallig een man in huis? Ik ben gewond. Ik heb hulp nodig.'

Een man? Wie er ook voor de deur stond, hij kwam niet uit Whiskey Creek. Iedereen hier wist dat dit de boerderij van Vanetta was, dat de bejaarde Theona en Herbert een paar maanden na elkaar overleden waren en dat zij hier nu in haar eentje woonde.

'Hallo?' riep de man weer. 'Geef antwoord, alstublieft!'

Moest ze reageren? Als hij haar stem hoorde, zou hij weten dat ze een vrouw was. Dat leek niet verstandig. Maar ze had een hond die haar zou beschermen. En een luchtbuks om wasberen en andere beesten eventueel mee af te schrikken.

Het probleem was alleen dat ze geen idee had waar die luchtbuks was. Op de veranda die uitkeek over de bijgebouwen achter het huis? In de bijkeuken? Misschien in de schuur? Tot nu toe had ze geen behoefte gehad aan een wapen. De beesten die ze gezien had, leken bang voor haar dan andersom.

Wat had ze aan een zoekgeraakte luchtbuks? Met haar camera kon ze moeilijk iemand weggagen.

'Doe open!' Bons, bons, bons.

Bibberig haalde ze adem. Toen pakte ze haar mobiel die op haar nachtkastje aan de lader lag en belde het alarmnummer. Zo zacht mogelijk vertelde ze dat er een vreemde vent voor haar deur stond. De

telefoniste raadde haar aan te blijven zitten waar ze zat; er was al een politieauto onderweg.

Toch kroop ze stilletjes het bed uit en graaide wat kleren bij elkaar. De zomer was vroeg begonnen dit jaar. Omdat het zo warm was, was ze alleen in haar slip gaan slapen. Als de nachtelijke bezoeker inbrak voor de politie er was, wilde ze liever wat meer aanhebben.

‘Kan iemand me helpen?’ brulde de man.

In een spijkerbroek en een T-shirt liep ze naar de voordeur, moed puttend uit het idee dat iemand van de vier leden tellende politiemacht van Whiskey Creek elk moment bij haar kon zijn.

Ondanks de herrie die haar hond maakte, leek de man het niet op te geven. Wat zou er aan de hand zijn? Zijn vastberadenheid gaf hem een zekere mate van geloofwaardigheid, vond ze, al wist ze best dat dat niet automatisch betekende dat hij de waarheid sprak. En als hij een pistool had, hoefde hij zich over de hond ook geen zorgen te maken.

Zou hij echt gewond zijn? En zo ja, hoe was hij dan gewond geraakt? Trouwens, hoe kwam hij uitgerekend bij haar huis terecht, goed versholen in de uitlopers van de Sierra Nevada? Ze kon zich niet voorstellen dat iemand die hier niet woonde, over die kleine weggetjes reed om één uur ’s nachts. In het toeristenseizoen, dat net begonnen was, kwam ze vaak genoeg vreemdelingen tegen, maar altijd in de stad. Nooit helemaal hier.

‘Shit,’ mompelde hij toen er geen reactie kwam. Toen klonk er een geluid tegen de deur dat harder was dan een bons, alsof de man ertegenaan was gevallen.

Bezorgdheid vermengde zich met Callies angst. Misschien was die man echt gewond. Misschien was hij met zijn auto van de weg geraakt of tegen een boom gereden. Misschien zou hij doodgaan als hij geen hulp kreeg...

Snel knipte ze het licht op de veranda aan. Hoewel haar intuïtie haar zei dat ze beter niet kon laten weten dat ze thuis was, dacht ze nu dat de man misschien echt hulp nodig had. In die tv-programma’s over inbraken en overvallen lieten ze toch ook wel eens zien hoe slecht

het kon aflopen met onschuldige mensen die geen hulp kregen omdat andere mensen te bang waren om open te doen? Nou dan.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze.

Een schrapend geluid wees erop dat hij de deur gebruikte als steun bij het overeind komen. In de hoop hem te kunnen zien, gluurde ze door het spionnetje, maar ondanks het feit dat het licht nu aan was, zag ze niet veel; alleen een hoofd, bedekt door een capuchon.

‘Godzijdank,’ zei de man.

Op dat moment had ze nog kunnen denken dat het een van de jongens van Amos was. De afgelopen jaren gedroegen die zich redelijk, al veroorzaakten de jongste broers af en toe nog problemen door openbare dronkenschap, drugs dealen en vechtpartijen. Zij woonden echter bij de rivier, aan de andere kant van de stad, ze hadden haar nooit eerder lastiggevallen en hun stemmen zou ze vast ook wel herkend hebben.

‘Wie bent u en wat doet u hier?’ vroeg ze. Ze moest schreeuwen om boven Rifles geblaf uit te komen. De hond was nog harder gaan blaffen, waarschijnlijk uit enthousiasme over het feit dat hij zijn baasje eindelijk zo ver gekregen had hem te helpen deze indringer weg te jagen.

‘Mijn naam is Levi. Levi McCloud. Ik heb een EHBO-doos nodig, water en een paar oude lappen.’

Die laatste zin negeerde ze. ‘Ik ken geen Levi.’

‘Ik ben gewoon... op doorreis, *ma'am*.’

Hij stond nu zo dicht bij de deur dat ze door het spionnetje amper nog iets kon onderscheiden. Deed hij dat met opzet? Die gedachte maakte haar nog nerveuzer dan ze al was. ‘U bent op doorreis en u besloot hier even te stoppen?’

‘Ik had geen keuze. Mijn motor... gaf het op, een kilometer of drie terug.’

‘Bent u daardoor gewond geraakt?’

‘Nee, dat kwam door... een stel honden. Die kwamen op me af en vielen me aan... Zomaar, terwijl ik... mijn motor liep te duwen. Ze hebben me flink te grazen genomen.’

De manier waarop hij praatte, alsof hij de woorden door zijn op-eengekleemde kaken moest persen, leek erop te duiden dat hij echt pijn had. Maar misschien deed hij alleen alsof. Misschien was hij van plan haar te beroven of te verkrachten. Of zelfs te vermoorden?

‘Waar is dat precies gebeurd?’ vroeg ze.

Hij probeerde te lachen, maar stopte daar vrijwel meteen weer mee. ‘Weet ik veel. Ik ben hier nog nooit eerder geweest.’

‘Waarom nu wel dan?’

‘Ik had gehoord dat het mooi is hier.’

Dat was alles? Hij kwam van het landschap genieten? In zijn eentje? Echt plausibel klonk het niet, maar het scenario dat hij geschetst had, was niet onmogelijk. Op het platteland liepen veel honden los, en ze zaten niet altijd achter een hek. Hij kon zijn aangevallen, zoals hij zei.

Het was verleidelijk de deur op een kier te doen om te kijken of hij inderdaad gewond was, maar dat risico kon ze niet nemen. ‘Hoe bent u weggekomen?’

‘Luister...’ Hij liet zijn hoofd tegen de deur vallen, waardoor ze helemaal niets meer kon zien. ‘Ik wil u niet bang maken. Is er... Is er misschien ook een man in huis? Iemand die niet bang voor me is?’

Ze wilde niet zeggen dat ze alleen was. Maar dat zou hij zo ook wel begrijpen als hij geen man hoorde die zich ermee kwam bemoeien. Misschien vroeg hij het alleen maar om zijn vermoedens bevestigd te krijgen. ‘Vertelt u eerst eens hoe u van die honden af bent gekomen.’

‘Ik... heb ze ervan weten te overtuigen dat... ik niet iemand ben om mee te spotten.’

Betekende dat dat hij de honden ook verwond had, net als zij hem? Of erger?

Ze vroeg zich af wiens honden het geweest waren, als het verhaal klopte. ‘Hoe erg bent u gewond?’

‘Moeilijk te zeggen zo in het donker, maar... in elk geval erg genoeg om u te storen midden in de nacht. Dat doe ik niet graag.’

Ze veegde haar bezwete handen af aan haar broek. ‘Oké, nou... blijft u maar even daar wachten. De politie zal zo wel komen.’

‘De politie?’

Ze had gedacht dat hij opgelucht zou zijn bij het horen van haar woorden, maar in plaats daarvan hoorde ze hem vloeken en tegen de deur duwen.

‘Meent u dat nou? De politie doet niets voor me.’

‘Ze kunnen u medische verzorging bieden, als u die nodig hebt,’ zei ze.

Op dat moment hoorde ze de planken van de veranda kraken onder zijn gewicht. Ging hij weg?

‘Waar gaat u heen?’ riep ze.

Geen antwoord.

Snel rende ze naar het raam en ging daar op haar hurken zitten, in de hoop nog een glimp van hem op te vangen. Ze zag een lange, tanige man met brede schouders. Hij was gekleed in een spijkerbroek en dus in die capuchontrui.

Waarom ging hij ervandoor zonder de hulp die hij nodig had? En waarom reageerde hij zo negatief op de politie? Zou hij soms gezocht worden? Was hij een bekende crimineel?

Het zou kunnen. Er moest toch een reden zijn waarom hij de autoriteiten schuwde. Maar toen ze zag dat hij met zijn ene been trok, begreep ze dat hij wel degelijk gewond was.

Ze keek op haar mobieltje hoe laat het was. Hoelang zou het duren voor die politieauto hier was? Ze wilde niet nog kwetsbaarder worden dan ze al was, maar ze wilde ook niet op haar geweten hebben dat een onschuldige man aan zijn verwondingen bezweek.

‘Kom op. Kom op nou,’ mompelde ze. Elke minuut leek wel een uur te duren. Toen ze het niet langer uithield, sprong ze op en maande haar hond tot stilte.

Blij met deze plotselinge daadkracht, keek Rifle haar verwachtingsvol aan. Hij kwispelde en zijn tong hing uit zijn bek. Hij leek haar te vragen: ‘En nu? Wat gaan we nu doen?’

‘We gaan kijken waar hij heen is gegaan,’ zei ze tegen hem. Ze wist niet of hij de woorden begreep, maar praten had een kalmerende werking – in ieder geval op haarzelf. Haar hond blafte kort, als om haar te laten weten dat hij er klaar voor was.

Terwijl ze Rifle aan zijn halsband vasthield, deed Callie voorzichtig de deur op een kiertje open en gluurde naar buiten. De veranda was leeg. Ze had niet anders verwacht. Ze hoorde niets en zag ook niets bewegen. Waar was de onbekende man heen gegaan?

Ondertussen rukte Rifle aan zijn halsband. Toen duwde hij met zijn kop de deur zo ver open dat hij naar buiten kon schieten, haar achter zich aan sleurend. Hij probeerde haar zelfs het trapje af te trekken. Het was duidelijk dat hij achter de man aan wilde gaan.

Zover was zij nog niet. Maar nog voor ze Rifle weer naar binnen had weten te krijgen, trapte ze in iets wat haar hond waarschijnlijk al had geroken.

Op de planken van de veranda waren natte, donkere plekken zichtbaar. Op het moment dat ze erin trapte, realiseerde ze zich wat het was: bloed.

De politie was gekomen en weer vertrokken, zonder iets te vinden. Nergens had zich een lange, donkere vreemdeling verstopt. Niet in de oude stal. Niet in de schuur. Niet in de kelder. Ze hadden geprobeerd het bloedspoor te volgen. Vanaf de veranda ging het het trapje af, maar een paar meter verderop liep het al dood in het gras en de aarde.

Meer dan een uur hadden ze rondgekeken in de hoop te ontdekken wat er met haar ongenode gast gebeurd was, maar ze hadden geen speurhonden bij zich gehad. Rifle was enthousiast, maar ongetraind. Ze hadden het wel een halfuurtje met hem geprobeerd, maar hij was zo afgeleid en opgewonden geweest door de aanwezigheid van de twee agenten dat Callie hem uiteindelijk had opgesloten in de bijkeuken, waar zijn drinkbak en zijn eten stonden.

Uiteindelijk vertrok de politie zonder een idee waar de gewonde man gebleven was, zodat Callie nog net zo nerveus was als voor hun komst. De gedachte dat de vreemde man misschien niet gevonden was omdat hij niet gevonden wilde worden, bleef haar maar achtervolgen. In zo'n korte tijd kon een gewonde man onmogelijk ver komen. Dus hoe had hij gewoon kunnen... verdwijnen?

Misschien wás hij niet verdwenen. Misschien zat hij bij een van

haar buren. Maar waarom hadden die dan geen melding gemaakt van een onbekende gewonde man met capuchon? En waarom had de politie zijn motor niet kunnen vinden? Was die wel echt stuk gegaan? Had hij wel een motor?

Hoewel ze uitgeput was – zo moe was ze nooit geweest voordat bij haar de diagnose niet-alcoholische levercirrose was gesteld – schrobde ze voor ze weer naar bed ging zo goed en zo kwaad als het ging het bloed van de veranda. Ze had geen zin daar de volgende ochtend weer mee geconfronteerd te worden.

Rifle blafte en krabde jankend aan de deur van de bijkeuken. Hij wilde eruit. Maar zelfs nu iedereen weg was, was hij nog erg opgewonden. Daar had Callie geen zin in, na alles wat ze die nacht meegemaakt had. Door de deur heen wenste ze hem welterusten en beloofde hem dat ze de volgende ochtend een stuk met hem zou gaan wandelen. Ze vond haar luchtbuks in de schuur en nam die mee naar binnen, in de hoop dat dat haar een wat veiliger gevoel zou geven. Toen ging ze naar de wc in de gang en controleerde voor de zoveelste keer of alle deuren op slot waren.

Veiliger kon het niet worden. Na een laatste blik door het raam geworpen te hebben, zeulde ze de zware luchtbuks naar haar slaapkamer. Daar trok ze alleen haar broek uit. Ze was nog te gespannen om weer zo goed als naakt in bed te kruipen, maar in die stugge spijkerstof kon ze echt niet slapen.

Pas toen ze de buks bij het hoofdeinde van haar bed tegen de muur had gezet en onder de lakens was gekropen, hoorde ze iets. Wat het was wist ze niet; daarvoor was het te zacht geweest. Maar het kwam terug. En daarmee ook haar angst.

Met grote ogen en ingehouden adem keek ze om zich heen.

De deur van haar badkamer zat dicht, viel haar ineens op. Die liet ze altijd openstaan. De badkamer grensde aan haar slaapkamer en ze woonde alleen. Ze had geen enkele reden om die deur dicht te doen.

Maar dat was niet het enige waar haar hart van oversloeg. Er kwam een streepje licht onder de deur van de badkamer door.

Hoofdstuk 2

Verschillende gedachten spookten tegelijk door Callies hoofd. Ze had haar luchtbuks en haar mobiele telefoon, maar haar hond zat opgesloten in de bijkeuken. Zou ze uit bed gaan, de kamer uit sluipen, Rifle bevrijden en opnieuw de politie bellen?

Ze moest iets hebben om zich te kunnen verdedigen tot de politie kwam. Een luchtbuks, hoe krachtig ook, was niet echt het uitgelezen middel om een volwassen vent mee tegen te houden. Door de overdosis adrenaline waren haar armen slap als rubber; ze was bang dat ze daar geen enkel wapen mee zou kunnen bedienen, laat staan dit zware ding.

Dan leek de hond een betere optie. Maar stel dat het uit zou draaien op een gevecht tussen de insluiper en Rifle? Ze wist niet of ze daar tegen zou kunnen. Als het waar was wat hij gezegd had, dan had hij al verschillende honden verslagen. En ze wilde Rifles leven niet op het spel zetten. Als het even kon, wilde ze niet dat er iemand gewond zou raken. Of nog erger dan gewond raken. Het leven was te waardevol geworden voor haar. Sinds de diagnose vond ze elk moment een geschenk. Dat gold niet alleen voor haar eigen leven, maar ook voor dat van anderen.

In elk geval begreep ze nu waarom haar hond zo had lopen trekken en blaffen en niet tot rust was gekomen tijdens de zoektocht. Aanvankelijk had ze dat gedrag toegeschreven aan zijn jeugdige onervarenheid, maar kennelijk was hij de enige geweest die had begrepen dat hun bezoeker nog niet vertrokken was. Hij had hem vast geroken, of misschien wel gehoord.

Het huis insluipen terwijl zij met de politie bezig was de tuin en de bijgebouwen te doorzoeken was brutaal. Zo brutaal dat zij die mo-

gelijkheid geen moment overwogen had. Waarom had die man zo'n groot risico genomen? Was hij zo erg gewond dat hij geen keuze had gehad?

Dat kon.

Of hij was vastbesloten te krijgen waar hij voor gekomen was.

De herinnering aan zijn bloed op de veranda, en aan hoe zij daar met haar blote voet in gestapt was, bleef knagen. Als ze aids opgelopen had via zijn bloed, had het weinig zin meer om te blijven zoeken naar een leverdonor...

Het zweet stroomde over haar rug toen ze voor de tweede keer die nacht uit bed kwam en haar spijkerbroek aantrok. Ze zou gewoon de kamer uit sluipen, haar telefoon en de buks meenemen naar de bijkeuken en zichzelf daar insluiten met haar hond tot de politie terugkwam.

Maar toen hoorde ze een vloek. Er kletterde iets op de grond, gevolgd door een bons die zo hard was dat haar hond, die zich helemaal aan de andere kant van het huis bevond, tegen de bijkeukendeur begon te springen.

Wat was er gebeurd? Was de man gevallen? Dat zou haar niets verbazen.

'Hallo?' riep ze, terwijl ze aarzelend midden in de kamer bleef staan. Ze had in haar ene hand haar mobiele telefoon, in de andere het wapen, waardoor ze beide eigenlijk niet kon gebruiken.

Er kwam geen antwoord. Ze hoorde ook niets meer bewegen. Zou hij met zijn hoofd ergens tegenaan gevallen zijn en buiten bewustzijn zijn geraakt... of erger?

'Nee, hè,' mompelde ze. Om het wapen te kunnen richten, moest ze haar telefoon neerleggen. Hoewel ze dat liever niet deed, won haar ongerustheid het uiteindelijk van haar angst. Voorzichtig legde ze de telefoon op het nachtkastje. 'Ik weet dat je daar bent.'

'Ja, dat... heb ik inmiddels begrepen.'

Hij klonk moe. Nee, meer dan moe. Uitgeput. Verslagen. Dat paste niet bij het beeld van een man die haar kwaad wilde doen. Maar ze had nooit eerder met een psychopaat te maken gehad, voor zover ze wist. Ze had geen idee hoe zo iemand zich gedroeg.

‘Ik heb een wapen!’ riep ze dreigend.

‘Zolang je niet van plan bent... me daarmee zonder aanleiding neer te schieten... vind ik dat geen probleem,’ zei hij. ‘Maar zeg alsjeblieft... dat de politie weg is.’

Waarom zou ze toegeven dat ze alleen was? ‘Die zijn niet weg. Ze staan buiten. Ik kan ze zo roepen.’

Weer bleef het lang stil.

‘Heb je dat gehoord?’

‘Stuur ze weg, dan... dan ga ik ook. Beloofd. Ik had alleen... water en zeep nodig. En verband... maar je hebt geen EHBO-does. Welke vrouw heeft er nou geen EHBO-does?’

‘Ik heb wel een EHBO-does, maar niet in het medicijnkastje.’

‘Jammer. Het was een leuk... afscheidscadeautje geweest, als je mij mijn... vrijpostigheid kon vergeven.’

Hoe was hij eraan toe? Af en toe was hij moeilijk te verstaan. Kennelijk kostte praten hem moeite. ‘Hoe ben je binnen gekomen?’

‘Makkie. Jij en die... agenten...’

‘Ja?’

Hij deed hoorbaar zijn best duidelijker te praten. ‘Jullie waren zo druk bezig om die hond naar mij te laten zoeken dat ik gewoon... achter jullie langs kon lopen. Ik hoorde precies waar jullie waren. Tot je de hond naar binnen deed.’

‘Waarom ligt er dan geen bloed op de grond?’

‘Ik had mijn trui om mijn arm gewikkeld. Ik hoopte dat dat zou werken.’

Nou, dat had het zeker. ‘Daar is wel lef voor nodig, om zomaar naar binnen te lopen.’

‘Wat zal ik zeggen, lady. Soms moet je gewoon doen... wat je moet doen.’

Lady? Dat klonk wel heel oud. Ze dacht aan haar goede vriendin Cheyenne, die vier maanden eerder met Dylan Amos getrouwd was. Kort daarop had ze het slechte nieuws over haar lever te horen gekregen, en haar gezicht vertrok. Zij had ook een man willen hebben, een gezin willen stichten. Eerder had ze nooit problemen met haar

gezondheid gehad, er was geen enkele reden geweest aan te nemen dat ze geen kinderen zou kunnen krijgen. Maar nu was de kans groot dat ze het eind van de zomer niet eens zou halen.

Er klonk wat gerommel en gestommel dat Callie niet thuis kon brengen. 'Wat doe je?' vroeg ze bezorgd.

'Ik probeer uit het... bad te komen.'

Het was almaar waarschijnlijker dat hij echt gewond was. 'Lukt dat niet?'

'Het zou makkelijker zijn als ik... niet zo verdomd... duizelig was.'

Wat moest ze doen? Ze wist niet of ze de politie weer durfde te bel-len. Tenslotte had die man haar niet in de slaapkamer op staan wachten om haar aan te vallen of zo. 'Ik begrijp niet waarom je me geen hulp laat halen,' zei ze. 'Dat heb ik geprobeerd.'

'Nee, je hebt de politie gebeld.'

'Dat is hetzelfde.'

'Niet helemaal.'

Ze schuifelde dichterbij. Het wapen had ze nog steeds in haar hand, maar ze kreeg er steeds meer vertrouwen in dat ze het niet zou hoeven te gebruiken. 'Waarom ben je zo bang voor de politie?'

Het bleef een paar seconden stil. Aan de geluiden te horen probeerde hij weer overeind te komen. 'Waarom denk je?'

'Word je gezocht?'

'Niet voor iets ernstigs.' Hij vloekte, alsof hij zich pijn had gedaan.

'Gaat het?'

Daar reageerde hij niet op. In plaats daarvan beantwoordde hij haar vorige vraag. 'Er staan nog wat parkeerbonnen open.'

Vanwege zoiets onschuldigs hoefde hij niet zo in paniek te raken. 'Je liegt,' zei ze. 'Waarom ben je zo bang voor de politie?'

'We liggen elkaar niet zo.'

'Want?'

'Ach, ik heb wel eens een aanvaring met hen gehad. Ze hebben het niet zo op zwervers. Trouwens, een bon is een bon. Of het nou om een parkeerbon gaat of om iets anders... ze pakken je toch. En dat wil ik niet.'

Hij noemde zichzelf een zwerver, maar zo klonk hij helemaal niet. Daar praatte hij te samenhangend voor, ondanks zijn pijn. Te netjes ook. ‘Waar kom je vandaan?’

‘Maakt dat wat uit? Moet je horen, als je... me even komt helpen, dan... ben ik zo vertrokken.’

‘Waar ga je naartoe?’

‘Ik volg gewoon de weg.’

Ze ging vlak bij de deur staan. ‘Ik dacht dat je motor stuk was.’

‘Die repareer ik wel weer. Geloof me nou... ik wil hier net zo graag weg als jij me weg wilt hebben. Ik moet mijn... mijn motor vinden voor iemand anders hem vindt.’

De politie bijvoorbeeld. Die zouden die motor natuurlijk in beslag nemen.

Ze spitste haar oren, maar hoorde niets. ‘Kom je er nou uit, of hoe zit het?’

‘Ik... ben bang dat jij hierheen moet komen. Als je... die hond maar niet bij je hebt.’

‘Die is ergens anders. Maar ik kan hem zo roepen, hoor.’

‘Ik doe je niets. Geef me iets van verband of zo. Dan ga ik ervandoor.’

Callie stak de loop van de buks in de lucht zodat ze bij de deurknop kon en duwde de deur wijd open.

De man die ze eerder op de veranda had gezien, bevond zich nu in haar bad. Daar moest hij in gevallen zijn toen hij zich probeerde te wassen. Het douchegordijn had hij in zijn val naar beneden getrokken. De plastic stang was gebroken en het gordijn lag op de grond, besmeurd met bloed. Er zat ook bloed op de wastafel, op de vloer en op de badmat. Maar daar maakte Callie zich geen zorgen over. De man zag er slecht uit. Weliswaar wist hij min of meer overeind te blijven, maar hij hing rillend in een hoek, steun zoekend bij de muren. Hij had alleen een spijkerbroek aan.

Callies mond viel open. ‘Kijk nou toch.’

Hij leek al zijn energie bij elkaar te moeten rapen om te kunnen spreken. ‘Die EHBO-doos...’